

Arrest

nr. 227 366 van 11 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. THOEN
Pieter de Coninckstraat 43
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 6 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. GYSELS loco advocaat J. THOEN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 mei 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten

Naam: K. (..)

Voornaam: I. (..)

Geboortedatum: 20.12.1995

Geboorteplaats: Freetown,

Nationaliteit: Siërra Leone

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie tot weigering herinschrijving dd. 08.05.2019.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Nergens in het dossier is er sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene die een bevel in de weg zou staan, noch van minderjarige kinderen in het Rijk. Uit het dossier blijkt dat betrokkene zijn aanwezigheid in het Rijk niet afdoende heeft kunnen aantonen. De meest recente periode waarin zijn aanwezigheid wordt betwist is deze van 23.10.2017 tot 29.10.2018. Indien betrokkene nog zo recentelijk heeft kunnen reizen, is het bij gebrek aan contra-indicaties redelijk te stellen dat hij dit heden nog steeds kan. Wat betreft betrokkenes gezins- en familieleden: gezien hij zijn aanwezigheid niet heeft bewezen, kan er evenmin gesteld worden dat zijn eventuele gezins- en familieleden wordt geschonden. Betrokkene heeft kennelijk dit eventuele gezins- en familieleden in België niet ononderbroken verdergezet, dit blijkt ook uit de detentie in Duitsland. Bovendien woont betrokkene reeds sinds 2014 niet meer bij de referentiepersoon. Derhalve is een (tijdelijke) onderbreking van dit gezinsleven naar aanleiding van dit bevel niet onredelijk. Derhalve kan het gezins- en familieleden van betrokkene niet opgeworpen worden als beletsel voor het nemen van dit bevel. Het staat betrokkene vrij zich na terugkeer naar eigen land, of enig ander derde land waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL: De schending van de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

De motivering die men gebruikt om tot de beslissing te komen is niet afdoende. Daarenboven is de onderliggende beslissing van de Algemene Directie Vreemdelingenzaken, dewelke aanleiding heeft gegeven tot het bevel om het grondgebied te verlaten, niet afdoende gemotiveerd.

Vooreerst haalt men aan dat verzoeker vanaf 30.10.2017 in detentie zou hebben gezeten in een gevangenis te Duitsland, hetgeen niet strookt met de realiteit aangezien verzoeker zich bevond in een gevangenis te Zwitserland.

Men baseert zich aldus op verkeerde gegevens.

Daarenboven geeft men in de beslissing van de Algemene Directie Vreemdelingenzaken het volgende aan:

"Betrokkene heeft heden onvoldoende bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België... Hij legt immers de volgende stukken voor:

- Brief d.d. 30.07.2018 gericht aan betrokkene op een adres te Duitsland. Toont aanwezigheid in het Rijk niet aan, eerder integendeel: klaarblijkelijk heeft betrokkene nog post ontvangen op een adres in het buitenland. "

Zoals eerder vermeld bevond verzoeker zich in de periode van 30.10.2017 tot 29.10.2018 in de gevangenis te Zwitserland, aldus liet hij zijn post toekomen op het adres van een vriend, dewelke woonplaats heeft in Duitsland.

Bovendien komt uit de motivering van de beslissing voort dat men op de hoogte was van het feit dat verzoeker zich op dat moment in de gevangenis bevond.

Men baseert zich enerzijds op gegevens die niet correct zijn, anderzijds lijkt men te insinueren dat verzoeker nog een andere woonplaats zou betrekken in het buitenland en dit terwijl men op de hoogte is van het feit dat hij die periode in de gevangenis zat te Zwitserland.

De negatieve beslissing die werd genomen heeft een enorme impact op het leven van verzoeker. Te meer daar er naar aanleiding van deze beslissing dit bevel boven zijn hoofd hangt om het grondgebied te verlaten. Er mag dan ook niet lichtzinnig worden omgegaan met dergelijke beslissingen.

Het is namelijk zo dat indien men dit bevel zou uitvoeren, verzoeker niet enkel bevolen zou worden het grondgebied te verlaten, maar bijgevolg zou hij tevens zonder verblijfplaats komen zitten, zonder werk

en zou zijn leven compleet worden afgebroken om het dan weer van 0 te moeten reconstrueren en opbouwen.

Voormelde uiteenzetting wijst echter in de andere richting. De evenredigheid tussen de ernst van de genomen beslissing en de motieven lijkt dan ook aan de wensen te worden overgelaten.

Aldus kan worden besloten dat de motivering in casu niet afdoende is en betrokken bevel om het grondgebied te verlaten dient vernietigd te worden.”

2.2. Er dient te worden vastgesteld dat de in de wet van 29 juli 1991 voorziene motiveringsplicht vereist dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt melding gemaakt van de in casu geldende wetsbepaling waarvan toepassing wordt gemaakt, met name artikel 7, eerste lid, 2° en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er wordt vervolgens toegelicht dat verzoekende partij langer dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn in België verblijft en verder wordt een omstandige motivering gegeven over de elementen waarmee de verwerende partij conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening moet houden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoekende partij betoogt vooreerst dat de onderliggende beslissing tot weigering van herinschrijving van 8 mei 2019 niet afdoende werd gemotiveerd maar de Raad wijst erop dat het beroep tegen deze beslissing bij arrest nr. 227 365 van 11 oktober 2019 werd verworpen zodat het betoog van verzoekende partij niet meer dienstig is.

Verzoekende partij betoogt verder dat – in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld – zij niet in Duitsland maar wel in Zwitserland in de gevangenis heeft gezeten. Verder liet zij tijdens haar gevangenschap haar post toekomen op een adres in Duitsland bij een vriend, dewelke aldaar woonplaats heeft. Verzoekende partij meent in essentie dat dit tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing moet leiden, gelet op de zware impact van de bestreden beslissing op het leven van verzoekende partij.

2.5. De Raad wijst er evenwel op dat de melding dat verzoekende partij in Duitsland in de gevangenis zat terwijl dit Zwitserland was geen afbreuk kan doen aan de pertinente vaststelling dat zij in de gevangenis in het buitenland zat en dus niet in België was zodat zij een eventueel gezins- of familieleven in België niet ononderbroken heeft verdergezet. Verzoekende partij betwist dit feit an sich ook niet. Waar zij zich precies bevond in het buitenland, heeft aldus geen impact op de vaststelling dat zij zich in het buitenland bevond. Het betoog alwaar zij haar post ontving heeft verder eerder betrekking op de beslissing tot weigering herinschrijving waarvan al gesteld werd dat het beroep hiertegen verworpen werd.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat de bestreden beslissing ervoor zorgt dat zij haar leven vanaf nul moet heropstarten, toont zij geenszins aan dat de beoordeling inzake haar verblijfstoestand foutief of kennelijk onredelijk is. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt verder dat verzoekende partij pas

in het voorjaar van 2012 in België is aangekomen en zij dus tot bijna zeventienjarige leeftijd in het herkomstland is opgegroeid. Verder blijkt uit nazicht van het administratief dossier – visumaanvraag van verzoekende partij – dat haar moeder in Sierra Leone woont en dat verzoekende partij aldaar ook scholing heeft genoten en aldus vertrouwd is met haar herkomstland. Eveneens blijkt dat verzoekende partij reeds enkele maanden na het vervoegen van haar vader in België zich op een ander adres heeft ingeschreven. Er blijkt aldus niet dat zij, naast louter affectieve banden, enige bijzondere band van afhankelijkheid vertoont met haar vader. Zij betwist ook niet dat zij geen minderjarige kinderen heeft in België noch dat zij geen medische problematiek heeft. Verder heeft verzoekende partij wel enige tijd in België gewerkt maar zij verbleef maar tot 2017 in België waarna zij geruime tijd in detentie in het buitenland heeft gezeten. Uit de kopie van haar Sierra Leonees paspoort blijkt verder dat dit op 16 december 2016 afgegeven werd te Freetown zodat duidelijk blijkt dat verzoekende partij nog teruggekeerd is naar Sierra Leone en er wel degelijk nog banden heeft. Er blijkt niet dat de banden van verzoekende partij met België dermate zijn dat dit de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staat.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

2.6. Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Verzoeker voert aan dat artikel 19. §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd geschonden

Zoals eerder vermeld kwam de Algemene Directie Vreemdelingenzaken d.d. 08.05.2019 tot een negatieve beslissing wat betreft de vraag van verzoeker om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst na ambtshalve geschrapt te zijn geweest d.d. 12.07.2019.

Volgens deze beslissing werd zijn aanwezigheid in het Rijk niet aangetoond voor de periode van 23.10.2017 tot 29.10.2018.

Overeenkomstig artikel 19, §1 van de wet van 15 december 1980 verloor hij hierdoor zijn verblijfsrecht door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk.

Deze beslissing lag, zoals eerder vermeld, aan de grondslag van betrokken bevel om het grondgebied te verlaten.

Echter vertrok verzoeker op 30.10.2017 vanuit België naar Zwitserland alwaar hij diezelfde dag werd aangehouden en in de gevangenis belandde.

Verzoeker bevond zich ten tijde van de periode van 30.10.2017 tot 29.10.2018 aldus in de gevangenis te Basel, Zwitserland.

Uit het attest gevangenschap dat wordt bijgebracht door verzoeker blijkt dat hij op 29.10.2019 uit handen werd gegeven aan de luchthavenpolitie van de luchthaven van Zürich. (Stuk 4)

Op de luchthaven heeft hij diezelfde dag de eerstvolgende vlucht teruggenomen naar België.

Dat verzoeker aldus meer dan één jaar afwezig zou zijn geweest, stemt derhalve niet met de realiteit overeen.

In werkelijkheid was verzoeker slechts afwezig in de periode van 30.10.2017 tot 29.10.2018 hetgeen niet overeenstemt met één jaar.

Bijgevolg werd artikel 19, §1 van de wet van 15 december 1980 niet correct toegepast en dient zowel de beslissing genomen door de Algemene Directie Vreemdelingenzaken nietig te worden verklaard, doch ook betrokken bevel om het grondgebied te verlaten aangezien dit geënt is op voormelde beslissing.”

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partij betoogt dat – aangezien de weigering tot herinschrijving van 8 mei 2019 kaduuk is – het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ook moet vernietigd worden. Evenwel wijst de Raad erop dat hij bij arrest nr. 227 365 van 11 oktober 2019 het beroep tegen de weigering van herinschrijving van 8 mei 2019 heeft verworpen. Bijgevolg kan de Raad de verzoekende partij niet volgen dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten moet vernietigd worden.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij ter terechtzitting nog een stukkenbundel voorlegt, hetwelke hetzelfde is als het stukkenbundel neergelegd in het beroep gericht tegen de weigering tot herinschrijving. Het stukkenbundel heeft eerder betrekking op de beslissing tot weigering van herinschrijving en de Raad verwijst dan ook naar zijn arrest nr. 227 365 van 11 oktober 2019.

2.9. Het tweede middel is ongegrond.

2.10. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“DERDE MIDDEL: Verzoeker voert aan dat er minstens sprake is van overmacht

Het is evident dat verzoeker niet de intentie had om langer dan één jaar uit het Rijk afwezig te zijn maar om een reden van overmacht is hij aldus langer dan één jaar afwezig geweest uit het Rijk.

De reden van overmacht is, zoals reeds eerder vermeld, de detentie van verzoeker in de periode van 30.10.2017 tot 29.10.2018.

Verzoeker is tevens in de mogelijkheid een bewijs voor te leggen wat zijn detentie betreft. Zo is hij in het bezit van een gevangenisattest.

In dit attest bevestigt de handhavingsinstantie dat verzoeker, K. I. (..), zich van 30.10.2017 tot 29.10.2018 in de gevangenis bevond om op 29.10.2018 door de gevangenisinstelling uit handen te worden gegeven aan de luchthavenpolitie van de luchthaven te Zürich. (Stuk 2)

Dat dit een onvoorzienbare en onvermijdbare gebeurtenis betreft, spreekt voor zich. Verzoeker had in zijn wildste dromen niet gedacht dat hij in de gevangenis zou belanden te Zwitserland. Hij dacht enkel een kleine trip te maken naar Zwitserland om dan gewoon weer terug te keren naar België.

Bij het aanvragen van zijn verblijfsvergunning had verzoeker dan ook niet voorzien dat hij zijn verplichtingen niet zou kunnen uitvoeren vanwege een detentie in het buitenland.

Voorts is hij jammer genoeg niet in staat geweest zijn detentie te verhinderen ondanks meester Thomas Zajac onder de arm te hebben genomen die hem heeft bijgestaan tijdens zijn verdediging.

Onafhankelijk van zijn eigen wil kon verzoeker bijgevolg niet voldoen aan de voorwaarden die hem werden opgelegd om in het bezit te blijven van zijn verblijfsvergunning.

Uit een arrest van het Hof van Cassatie d.d. 09.10.1986 blijkt bovendien het volgende:

"Zijn wil moet door de gebeurtenis zijn meegesleurd, er de speelbal van zijn geworden, zonder dat zijn wil die gebeurtenis onder controle kon krijgen of haar kon beïnvloeden "(Cass. 9 oktober 1986, Arr. Cass. 1986-87, 165)

De wil van verzoeker om zijn verbintenis na te komen is in casu wel degelijk meegesleurd in de gebeurtenis zijnde, de detentie, zonder dat zijn wil die gebeurtenis onder controle kon krijgen of haar kon beïnvloeden.

Het feit dat verzoeker in de gevangenis belandde, maakte dan ook een onoverkomelijk beletsel uit voor de nakoming van de verplichtingen om zijn verblijfsvergunning te behouden.

Aldus zijn alle voorwaarden, dewelke dienen vervuld te zijn om zich op overmacht te kunnen beroepen, vervuld.

Bijgevolg vordert verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten nietig te verklaren."

2.11. Ook hier blijkt uit het betoog van verzoekende partij dat zij zich richt tegen de beslissing tot weigering van herinschrijving van 8 mei 2019 en dat aangezien dit nietig moet worden verklaard, ook het thans bestreden bevel nietig is. De Raad herhaalt dat hij bij arrest nr. 227 365 van 11 oktober 2019 het beroep tegen de weigering tot herinschrijving verworpen heeft zodat verzoekende partij niet kan gevolgd worden in haar betoog.

2.12. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER